

I halsen

Jag befinner mig ännu en gång i det pastellmålade rummet. Det är uppenbart att inredningen ska vara lugnande. Snäll, varm, välkomnande. Den har motsatt effekt på mig.

Är jag så galen, tänker jag förtvivlat.

Är jag så galen att jag inte längre kan vara i ett vanligt rum?

Det känns som att den mjuka sammetssoffan slukar mig långsamt när terapeuten tar till orda.

”Hur är det?”

Jag tittar ut genom fönstret.

De gröna koppartaken är täckta med vit snö.

Någonting händer med Stockholm varje januari, staden står stilla. En stad som i vanliga fall går på högvarv.

Eller så är det bara jag.

”Jag lider”, svarar jag.

”Var sitter lidandet?”

Frågan får mig att svaja till. Jag blir nästan irriterad. Vad menas med det? Jag ser uppenbart förvirrad ut, men terapeuten vägrar säga något.

”I halsen”, svarar jag till slut.

Den ligger och ruvar där. Proppen som hindrar mig från att tala, äta, le, andas.

En konstant klump som bara växer sig större och större.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Edensdotter med Poeter.se id #231670 innehar upphovsrätten